

Afscheid van Gré Reid-Zijp

12 mei 1924 - 27 juli 2012

Op vrijdag 27 juli werd Gré Reid-Zijp door de Heer thuisgehaald. Evangeliste in hart en nieren, pionier-zendinge, grondlegster van de Holländische Mission, jarenlang leidster van een gebedskring van de Deutsche Frauen Missionsgebetsbund (DFMGB). Maar voor ons op de eerste plaats: onze lieve zus en metgezel en iemand die altijd uit was op het welzijn van haar medewerkers. Wat missen wij haar!

De laatste maanden, weken en dagen van haar leven waren niet gemakkelijk. Nu mag zij de Heer zien en voor altijd in Zijn tegenwoordigheid zijn! De dank- en gedenkdienst mocht zijn tot eer van Hem, die Gré zoveel jaren mocht dienen. We waren met een kleine honderd mensen bij elkaar. Fritz Kopp leidde de dienst en bracht de boodschap en Adrie Zijp bracht als Gré's zus een terugblik over haar leven. Wat een voorrecht, ieder een Kärntner evangelie-CD mee te mogen geven en ook te horen dat mensen door de dienst waren aangesproken, die soms nooit eerder een stap in ons huis hadden gedaan... Hierna volgt de (iets aangepaste) toespraak van Adrie Zijp:

Terugblik op Gré's leven

Toen ik de mooie, grote foto van Gré zag, die nu bij de kist staat, was het net alsof zij mij troostend toelachte en zei: „Wees toch niet zo verdrietig, want met mij gaat het nu goed. Ik heb het doel bereikt en ik ben gelukkig!“

Amazing Grace

Wie was Gré eigenlijk? Ik wil graag proberen om een klein overzicht van haar leven te geven. Daarbij kan ik natuurlijk alleen maar enkele gebeurtenissen noemen. Zij werd op 12 mei 1924 in Amsterdam geboren en kreeg de naam ‚Grietje‘, naar haar grootmoeder. Zij had altijd een hekel aan deze naam. Later liet zij zich ‚Gré‘, of in het Engels ‚Grace‘ noemen.

Hier is een grappige gebeurtenis op z'n plaats, die vele jaren later plaatsvond: Grace is ook het Engelse woord voor genade. Een bekend Engels lied heet ‚Amazing Grace‘: Verbazingwekkende genade. Twee achterneven hadden als woordspel een nieuwe naam voor tante Gré bedacht, omdat zij haar zo bijzonder vonden: ‚Amazing Grace‘, - ‚Verbazingwekkende Gré‘...

Duizendpoot

Terug naar haar leven: Gré was de oudste van zeven kinderen, van wie mijn tweelingzus en ik de jongsten zijn.

Onze ouders waren overtuigde christenen. Zij hebben ons al vroeg de blijde boodschap van Jezus verteld en ons ook zo opgevoed en veel voor ons gebeden. Gré wilde in haar jeugd echter niets met het geloof te maken hebben, omdat zij zoveel mensen om zich heen zag, die zich naar buiten toe wel vroom gedroegen, maar in hun leven van alle dag niets van hun christen zijn lieten zien. En zo wilde zij absoluut niet worden.

Je zou ook van Gré kunnen zeggen, dat zij een ‚duizendpoot‘ was. Zij had veel gaven en talenten. Wat zij in

de hand nam, gelukte ook meestal. Zo was zij begaafd in handwerken en bespeelde vijf of zes verschillende muziekinstrumenten zonder muzieknoten. Haar beroep was tandartsassistent en zij leerde daarnaast voor pedicure en chiropractie. Later volgde zij in de Verenigde Staten een korte studie in ‚zendingsmedicijnen‘.

Keerpunt

Als oudste voelde Gré zich verantwoordelijk voor het gezin. Het was gedurende de Tweede Wereldoorlog dat zij een keerpunt beleefde. In het bijzonder gedurende de hongerwinter van 1944-1945, die de mensen in Nederland moesten doormaken was zij degene die er altijd op een oude fiets op uittrok, om te proberen bij de boeren toch nog levensmiddelen te krijgen. Velen waren zo onderweg - maar toch bracht zij altijd weer iets om te eten mee naar huis.

Op een dag zakte zij midden in een sneeuwstorm in elkaar en kon niet verder. Toen was het, alsof God tot haar sprak: „Je kunt toch altijd alles? Je weet toch altijd alles? Je hebt Mij toch niet nodig? Sta dan op en ga naar huis!“ Toen riep Gré tot de Heer en God hielp haar verder. Dit was het begin van het keerpunt in haar leven, hoewel er nog veel dieptepunten kwamen en zij zelfs eenmaal zelfmoord wilde plegen. Maar God verhinderde dat en toen erkende Gré, dat zij God haar hele leven kon toevertrouwen en zich aan Hem ter beschikking moest stellen.

Naar Kärnten

Na de oorlog bezocht Gré een zendingsschool in Beatenberg, in Zwitserland. Zij werd voor een stage met een team naar Oberösterreich gestuurd. Daar ontdekte het team de vele vluchtelingenkampen. Het waren Volksduitsers uit de Oostblokstaten, die na de Tweede Wereldoorlog voor de Partisanen hadden moeten vluchten. Het team kreeg toestemming de mensen in de kampen op praktisch gebied te helpen en ook de blijde boodschap in woord en lied te brengen. Daar kreeg Gré het verlangen na haar studie naar Oostenrijk terug te keren.

Zo kwam zij in 1949 met een enkele reis treinkaartje, een weekendtas en een gitaar op haar rug alleen naar Oostenrijk terug.

In 1955 mocht ik haar als haar jongste zus naar Oostenrijk begeleiden en wij begonnen samen het werk in de vele vluchtelingenkampen van Kärnten en over een afstand van ca. 120 km.

In 1957 kwam Ad de Gans er bij en later nog anderen. Zo ontstond een zendingsteam en het werk mocht verder opgebouwd worden. Toen de vluchtelingenkampen langzamerhand gesloten werden en wij in 1962 door een wonder van God en giften dit huis (Rehoboth) kregen, werd dit het centrum van ons zendingswerk onder kinderen, jeugd en volwassenen.

In 1966 huwde Gré de Amerikaan Kent Reid, die helaas al in 1972 stierf.

Altijd onderweg

Gré was altijd onderweg: naar huis- en ziekenbezoeken, om mensen te helpen en te dienen, waar zij maar kon. Tallozen heeft zij gedurende tientallen jaren kosteloos geholpen, door pedicure en andere diensten. Haar grootste wens was het mensen te vertellen, dat er maar één Persoon is door wie wij vergeving van zonden en eeuwig leven kunnen ontvangen: Jezus Christus.

In 2001 mochten wij naar de nieuwbouw verhuizen. Ook van daaruit heeft Gré nog jarenlang - al op hoge leeftijd - trouw haar bezoekdienst gedaan. Gedurende de laatste jaren kon zij vanwege haar slechte gezichtsvermogen weliswaar niet meer zelf autorijden, maar zij werd dan door één van de medewerkers naar de verschillende verpleeghuizen gebracht.

2011-2012

In 2011 is Gré enige malen in haar appartement gevallen en moest daarom ook een week voor observatie in het ziekenhuis worden opgenomen. Toen zij daarna in de herfst haar bezoekdienst weer wilde oppakken, is zij meteen bij het eerste bezoek in een verpleeghuis weer tweemaal gevallen. Hoewel zij dat toen zelf niet vermoedde, betekende dit het einde van haar bezoekdienst.

Intussen was Gré niet alleen bijna blind, maar ook slechthorend geworden. Dit was voor haar niet eenvoudig, maar

zij zei vaak: „Eenmaal bij de Heer zal ik nieuwe ogen en oren krijgen; daarop verheug ik me al!“ Dit uitzicht hielp haar wel deze handicaps dapper te dragen.

Anderen te helpen was zo belangrijk voor Gré, dat zij, ook toen zij al zo gehandycapt was en het haar niet goed ging, nog heel regelmatig aan mij vroeg: „Kan ik nog iets voor je doen?“

Kostbaar geschenk

Toen wij nog volledig in onze dienst waren, hadden mijn zuster Gré en ik vaak heel weinig tijd voor elkaar. Des te meer was het voor mij een voorrecht, dat ik haar gedurende de afgelopen tien maanden intensief begeleiden en helpen mocht en daardoor heel veel tijd met haar mocht doorbrengen. Iedere middag spraken wij samen over Gods woord - wat ik haar dan voorlas - en we baden samen. Ik bewaar deze herinnering als een kostbaar geschenk in mijn hart.

Op 13 juli j.l. is Gré in haar appartement gevallen. In het ziekenhuis werd een gebroken heup geconstateerd. De volgende dag werd zij daaraan geopereerd en zij heeft die ingreep op zich ook goed doorstaan.

Helaas is haar toestand in de daaropvolgende dagen steeds meer achteruit gegaan. Wij

mochten haar afwisselend bezoeken; het waren twee heel zware weken voor Gré, maar ook voor ons en de familieleden, die juist op bezoek waren. Tot Gré dan op 27 juli naar haar hemelse huis mocht gaan.

In Zijn heerlijkheid

Gré's leidraad was: *Laat ons oog daarbij alleen gericht zijn op Jezus, de Leidsman en Voleinder des geloofs.* Haar geloofsweg op aarde is nu voleindigd en voor haar is de belofte waar geworden, dat zij de Heer nu zo mag zien, zoals Hij is, in Zijn volkomen heerlijkheid.

Gré (re) en Adrie in de beginjaren in Kärnten

Tot op hoge leeftijd altijd onderweg